

12. c osztály

Jó társaságban repül az idő – tartja a mondás, melynek igazságtartalmával lehetetlen vitatkozni, ha rátok nézünk, kedves volt 12. c osztályos diákok.

2015 augusztusában, az évnyitón, amikor vadonatúj batyis egyenruhátokban még kicsit feszengve foglaltatok el a számotokra kijelölt helyet a kacsásztatóban, még csak annyi látszott, hogy jól sikerült a beiskolázás: értelemes tekintetű, nyitott, mosolygós gyerekek érkeztek.

Dacára annak, hogy nagyon különböző családi háttérrel, érdeklődési körrel és temperamentummal rendelkeztek, nagyon hamar igazi közösség lett belőletek. Olyan közösség, melyben mindenki bátran vállalhatja és megmutathatja önmagát. Ahol nem elvárás a tökéletesség, ahol elfogadott néha lustának, morcosnak és ügyetlennek lenni, ahol elnézően mosolyognak a cipő-, motor-, kocs-, műköröm-, vagy telefon-mánián.

Ahol örülnek egymás sikereinek, legyen szó tanulásról, sportról, művészetekről, vagy éppen önmagunk, valamely hátrányunk, hiányosságunk felett aratott gőzelemről. Ahol egy-egy iskolai programra készülve sokan rettenetesen összevesznek, aztán pár nap elteltével könnyes szemmel borulnak egymás nyakába, és írják ki minden létező közösségi oldalra, hogy mennyire jó ide tartozni. Ahol látszik a gyerekeken, hogy mennyire szeretik egymást.

Ez a szeretet sokszor, sokféleképpen megnyilvánult. Az osztálykarácsonyokon, melyek nem attól voltak különlegesek, hogy három évben is körbeért a húzás, hanem a sokszor rímekben egyáltalán nem bővelkedő, de személyes, kedves versektől, és ahogy átöleltétek egymást ajándékozás közben. A gólyatáborban, ahol még a közösségépítéssel foglalkozó pszichológus is azt mondta, hogy ennyire empatikus, egymásra figyelni tudó társasággal még nem találkozott. A kirándulásokon a nagy beszélgetések során, az aulában, ahol nagyon szerettetek együtt üldögelni és imitálni a tanulást, és nyilván a felnőttek szeme elől elzárt, de hírből mégis ismert közös bulikban, melyeket aztán napokig próbáltatok kiheverni.

Az elmúlt öt év a felnőtté válásokról is szólt. Sokfélék vagytok, így közben sokféle problémával szembesültetek. Legtöbbször -mint a kamaszok többsége-, küzdöttetek szerelmi és egyéb csalódásokkal, betegségekkel és lelki bajokkal. Rászoktatok a dohányzásra, és közben elhittétek magatoknak, hogy anyukátok nem érzi rajtatok a szagát, és bizony nem volt véletlen, hogy Boti édesapja, miután meghívott benneteket a Balatonra, éppen az alkohol szervezetre

gyakorolt hatásáról tartott előadást a tudományos napokon. De sikerrel vették az akadályokat: jó szándékú, kedves, rendes emberek lettetek.

Ha semmi más eredményt nem értetek volna el az öt év alatt, akkor is maximálisan elégedettek lehetnének. De emellett összesen 44 középfokú és 6 felsőfokú nyelvvizsgát szereztek, 37 középszintű és 16 emelt szintű előre hozott vizsgát tettetek és hárman kerültek be OKTV döntőbe, és végül 4,8-as átlaggal tettetek érettségi vizsgát. A 29 főből 11-en teljesen kitűnő, 9-en pedig csupán egy jó minősítést tartalmazó érettségi bizonyítványt kaptatok kézhez.

Sokat tettetek az iskolai közösségért is, éveket meghatározó szerepet vállaltatok a DÖK munkájában. Az évfolyamfeladatokat színvonalasan és lelkesen teljesítettétek. A gólyaavatón a reggeli mellé rögtönzött misét is celebráltatok, tizedikben a néptáncdal is megbarátkoztatok, tavaly pedig a BKTN idején a kávéházban nem csak előadásokat tartottatok Törökországról, de török basát, szépséges háremhölgyeket és jósnőt is felvonultattatok, hogy mindenki a lehető legjobban érezze magát nálatok.

Emellett közreműködtetek kiállítások és ünnepi műsorok megszervezésében és lebonyolításában, képviseltétek az iskolát megyei és országos szintű sportversenyeken. Jótékonyági akciót szerveztetek a Majosházán akkor épülő Hospice ház javára, majd a helyszínen korotokat meghazudoló komolysággal és szervezetséggel vetettétek bele magatokat a kétkezi munkába: festettétek, mázoltatok, súroltatok és kertet rendeztetek.

Idén a szalagavatón pedig nem csak gyönyörű évfolyam-keringőben vettetek részt, de még egyszer megmutattátok, hogy mire képes egy igazi közösség: kívülállók véleménye szerint is fergeteges és emlékeztető osztálytáncdal léptetek fel.

Végezetül osztályfőnökként azt emelném ki, hogy magam is alig hiszem el, de semmi nem jut eszembe, amire rossz emlékként tekintenek vissza. Köszönet ezért nektek, frissen érettek, köszönet születeknek, akik mindig mindenben támogattak minket, köszönet társosztályfőnökeinknek, Sántáné Gémesi Irénnek, Bödő Krisztiánnak és Hajdú Zsoltnének és valamennyi kollégámnak, akik nem csak tanítottak benneteket, de türelmesen nevelgettek is.

Mindenkinek szerető családot, értelmes munkát és jó barátokat, egyszóval sok sikert kívánok!

Szilágyi Mária

osztályfőnök

Tisztelt tanárok, szülők, vendégek és diákok!

A tervezettnél pár hónappal később, nehézségek és végtelenül hosszúnak tűnő karantén után, eljött ez a nap is, a ballagásunk napja.

A mi osztályunk, az elit 12.c öt évet töltött ebben a gimnáziumban. Eleinte nehezen találtuk a helyünket és tájékozódunk a hatalmas épületben, egyszer például Balázssal a női mosdóban kerestük a tanárít.

A nehézkes kezdet után gyorsan és sikeresen beilleszkedtünk a batthyányis életbe, egyre kevesebbszer tévedtünk el az épületben, hamar összebarátkoztunk egymással, a magunk módján utánozhatatlan társaság lettünk, és rengeteg közös élményben volt részünk. Sosem felejtjük az első évnytit, osztályfőnököt, vagy az első teremfestést. Elég nehezen kezelhetőnek bizonyultunk párszor, még Abt tanárnő sem bírt velünk, hiába a katonás sorakoztatások és a rengeteg lefuttatott kör. Abt tanárnő hajtott minket talán a legjobban, szó szerint, ugyanis egyszer egy rendőrautóban üldözött minket az iskola körül, hogy fussunk már.

Voltunk együtt hajókázni, teniszezni, színházban, rengeteg dolgot csináltunk együtt, egyszer még egy rajzórát is ellógtunk.

Felvételi tájékoztatón is részt vettünk páran, utólag is bocsánatot kérek a tizenegyedikeseektől amiért azt mondtuk itt nem kell tanulni, és amiért Gyuri olyan sokat beszélt.

Örök emlékek a kirándulások, a gólyatábor, Erdély, a Balaton és Krakkó. Erdélyben új szintre emeltük a gyilkosos játékot, amikor találékony Lucánk az ágy alatt rejtőzködve kihallgatta a fiú csapat stratégiáját és talán még soha nem voltunk olyan összetartóak, mint amikor megmáztuk a Székelykövet. Utunkra elkísért akkori társosztályfőnökünk, Bödő tanár úr is, aki farmerban, ingben, laptoptáskával mászott meg egy hegyet, a fáradtság bármilyen jele nélkül. Szegényt az esetek 90 százalékában akarata ellenére kényszerítettünk mindenféle programra, de azt hiszem élvezte, hiába tagadja.

A Balatonon osztályfőnökünk lepett meg minket addig titkolt pingpong tehetségével és még kártyában is elvert mindenkit. Szilágyi tanárnő igazán különleges osztályfőnök volt, akinek nagyon sok mindent köszönhetünk. A törifaktosok például valószínűleg életük végéig poszttraumás stresszszindrómában szenvednek majd a felelések okozta rettegéstől. A tanárnő megtanított minket az önállóságra, a csapatmunkára és nagyon sok szeretetet adott nekünk. Néha talán az idegeire mentünk a hangoskodással, azzal, hogy belebeszéltünk az órákba vagy az erős szagú ebédeinkkel, de mindig is nagyon jó és közeli kapcsolatot ápoltunk vele.

Sokat köszönhetünk többi tanárunknak is, akik segítettek minket az évek alatt, útmutatást adtak és felkészítettek minket. Például egykori társosztályfőnökünknek Gémesi tanárnőnek, aki egy kabaréban érezte magát velünk a kémia órákon, Hajdú tanárnőnek, akitől mérhetetlen szeretetet és sok-sok tejkaramellát kaptunk. Külön kiemelném még Tempfli tanárnőt, aki valószínűleg a legtürelemesebb ember a földön, és csodával határos módon elérte, hogy értsük annyira a matekot, hogy ne bukjunk meg az érettségien, valamint Fehérné tanárnőt, aki 5 éven át velünk volt, szeretett és támogatott minket, hozzá bármikor fordulhattunk segítségért. Hálásak vagyunk a nyelvtanárainknak, a faktos tanároknak, a biológia, kémia és fizika tanároknak. Köszönjük a rajz, ének és technika tanároknak is, akik egy kis szint vittek a mindennapjainkba.

Eltelt 5 év, gyorsabban vagy lassabban, mint szeretttük volna. Az utolsó évünket sajnós nem tölthettük úgy, ahogy akartuk, de így is nagyon eseménydús pár hónappal zártuk a gimnáziumban töltött időt. Osztálykirándulás, keringőpróbák, szalagavató, tudományos napok, készülés az érettségire, egy világjárvány, tulajdonképpen történelmi események részeivé váltunk.

Sohasem fogom elfelejteni az itt átélteket, a fura és vicces dolgokat, mint például, amikor szegény Vivit felakasztottuk a fogásra, a hátsó padban alvásokat, amikor Eszti, a kis hercegnőnk, véletlen kiszedett egy wc ajtót vagy Noncsi táncóráit, kész csoda, hogy elbírt velünk. Vagy amikor a fiúk eljátszottak egy misét a gólyaavatón, Petrát, aki egy teljes napig járkált képkereettel az arca előtt Mona Lisaként, hogy megnyerje a jelmezversenyt, vagy bármit, amit Boti csinált vagy mondott, mert azok egészen hihetetlen dolgok voltak. Osztályunk oszlopos tagja volt még a mindig nagyon pozitív Réka, aki nélkül sokan elbuktak volna a vizsgákon, Orsi, akinek elég a nevetését hallanunk, hogy felismerjük, az ételszakértő Kata és a mindig mosolygó Zsuzska. Az osztály saját tanárnénije Anita, Panna, aki igaz, hogy csendben, de mindig velünk volt és könnyen felvidított bárkit, Zina, aki egy tanóra alatt több üzenetet kapott és küldött, mint én egy évben vagy Balázs, aki mindig valamilyen fura diétán volt. Mégis milyen diéta az, ami azt írja elő, hogy egyél meg napi több csomag felvágottat? A cipőmániás, lelkes közösségimédia felhasználó Patti, Koszti, az állandó “tanci néni” felkiáltásaival, a rettenthetetlen, környezetvédő Sári, Szilvi, a kis bevándorlónk, akinek annyi buta becenevet adtunk, hogy valószínűleg egyikünk sem biztos az igazi nevében, Adél az osztály bölcse, aki ingyen terápiával és jótanácsokkal szolgált. Kutika, mindenhez értő focistánk, a 4 számjegyű IQ-val rendelkező Bence, Brigi, a legnagyobb állatvédő, az autójára nagyon büszke Andris, Peti, aki bármit kiszámol fejben, Held, a versmondás mestere, akinek akkora az egója, mint az osztálynak összesen, Dominik, akinek a mája valószínűleg acélból van, de a hosszú sétákat is jól bírja, egészen Miklóstól hazáig, valamint Simon, akit egészen biztosan egy másik bolygóról kaptunk kölcsön. Én pedig azt hiszem leginkább bizonytalan voltam, de ebben nem vagyok biztos.

28 nagy egyéniséggel járhattam egy osztályba, akik minden napot különlegessé tettek.

Szeretném megköszönni az osztálytársaimnak, valamint az egész osztály nevében a szüleinknek, a tanároknak és a Batthyány Kázmér Gimnáziumnak is, amiért így összehozott minket, és ennyi szép emléket adott nekünk.

Kolba Éva